

რედაქცია

გოლოვინის პროსპექტზე თავ. მუხრან-ბა-
ტონის სახლებში კლუბის ქვემოთ.

ხელის-მთავარი

მიიღება თბილისში «დროების» რედაქციაში,
ქუთაისში: ქილაძეების წიგნის მაღაზიაში. ვა-
რეუ მცნოვრებთა ადრესი: ВЪ ТИФЛИСТ,
ВЪ РЕДАКЦІЮ «ДРОБНА»

«დროების» ფასი

მთელი წლისა... 9 მ. სამის თვისა... 3 მ.
ექვსის თვისა... 5 მ. ერთის თვისა... 1 მ.

დროება

გაგონის ყოველ დღე ორსაბათს გარდა.

ვასი ბანცხადებისა

დიდის ასობით—ასოზე ყურადღებულად...
მთავრულით ასოზე ნახევარი...
რიგის ასოთი სტრიქონზე რვა ვაზ.
თუ საქიროება მოითხოვს, რედაქცია გაას-
წორებს და შეამოკლებს დასაბეჭდად გამოგზავ-
ნილ წერილებს. დაუბეჭდველ წერილებს რე-
დაქცია ვერ დაუბუნებს ავტორს.
განცხადება მიიღება ქართულს, რუსულს და
სხვა ენებზე.

ცალკე ნომერი «დროებისა» ღირს ერთი შაური

სტუმრები

(«ჩრდილოეთ ტელეგრაფის სააგენტოსი.»)

პეტერბურლი, 17 ივნისი. გუშინ
კიდევ ორჯერ გაჩნდა ცეცხლი;
დამე გადაიწო ხის მასალით და-
დებული ბარჯა ჰავლოვისა, დდი-
სით—ზასის სასტალარო ქარხანა
და ტყავების ქარხანა ჰავლოვისა.
ზარალი დიდია იმ ცეცხლს, რომ-
მელმაც გუტუევის კუნძულზედ იმ-
დენი ქარხნები გადაწო, ძალიან
დაუზიანებია ცეცხლისგან ზარა-
ლის მზღვეველი საზოგადოებები
(страховнія общества). «რუსე
თის» საზოგადოებას უზარაღია
800,000 მან., მეორე საზოგადოე-
ბას 450,000 მან. და სხვებსაც
ცოტა ნაკლები. მაგრამ რადგან
ნაც რუსეთის საზოგადოებებს საზ-
ღვეველად შეტანილი ქონება კი-
დევ საზღვარ გარეთელ საზოგა-
დოებებში შეაქვთ, ამიტომ ზარა-
ლის ზღვევა უფრო ხშირად იმათ
მოეხვევა ხოლმე თავზედ. ეხლავე
იმათ უნდა გადახადონ 1,350,000
მან.

სტამბოლი, ხვალ შეიურებიან
სახელმწიფოთა წარმომადგენელ-
ნი მოსალაპარაკებლად თუ რა
დონის-ძიება უნდა იხმარონ ხოლ-
ვერის წინააღმდეგ, აქ მოსული
აღექსანდრიიდან რუსეთის გემი
დღე და დამეა, რაც დარდნელის
კარანტინშია მომწყვედი და

«დროების» ფელტონი 18 ივნისი.

საკვირაო მასალათი.

კისრული.

(წერილი მეგობართან)

შენ შიაც მოგტყუედი, ჩემო მეგო-
ბარო! აქამდე ჰქვიან კაცად მიმაჩნდი
და დღეს რომ შენი წერილი წა-
ვიკითხე, რამდენჯერმე წამოვი-
ძახე: «ვაიმე ძმაო თარხანო!» და სხვ.
შენს წერილში, მაგალითად, შემდე-
გი შესანიშნავი ალაგია: „ჩვენს ინტე-
ლიგენციას ეხლა რალაც გამოფხიზ-
ლება და მოძრაობა ეტყობა, რომ-
მელსაც არ შეიძლება ყურადღება არ
მივაქციოთ!» ჯერ ერთი ამის პასუხი
უნდა მომცეთ: ეს სიტყვა საიდან
შემოაპარეთ ჩვენში, რომელიც, სამ-
წუხაროდ, ამ ბოლოს დროს ხაბარ-
დასავეთ მოდაში შემოვიდა და ბრა-
ლიან-უბრალოს პირზედ აკრავს, რომ-
დესაც თვით ამ სიტყვით გამოხატუ-
ლი საგანი ჯერ არ არსებობს ჩვენ-
ში მხოლოდ ახლად შეუღლებულმა
პირ-მომს მდომე ცოლ-ქმარმა იცის

კიდევ ცხრა დღე უნდა იდგეს
ფოლტის დაკლის ნებაზე არ მის-
ცეს.

თბილისი, 18 ივნისი.

ჩვენი ცხოვრება ისეა მოწყობილი,
რომ ეს სიტყვები: «ვისაცა აქვს, მი-
ეცეს და მიემატოს» ნამდვილად
სრულდება და სრულდება მეტადრე
სამსახურის პირთათვის. მისაც ხუთას-
ექვსასი თუმანი ეძლევა წელიწადში,
ამოდენს, ისედაც არა სუსტ ლუკმას,
ზედ უმატებენ სადგურის ფულს, სა-
ჭმელ-სასმლის ფულს და ამ სახით
ოთხას-ხუთასი თუმანი ერთი ორად
იქცევა; და ვინც თვეში ოც-და-ხუ-
თის მანათით, სამის თუმნით თავისი
ცოლ-შვილი უნდა გამოჰყვებოს,
იმისი სადგურის ფულიც და საჭმელ-
სასმლისაც შიგ არის მოყოლებული;
მაგრამ ასე სუსტის ჯამაგირის მქო-
ნეს კიდევ ცოტადენი იმედი აქვს
თავის ცხოვრების გაუმჯობესობისა;
იცის რომ ის ადგილი, რომელიც
იმას უჭირავს, შეიძლება სხვაზედ გას-
ცვალოს და უკეთეს მდგომარეობა-
ში ჩაყარდეს; სიბერის დროს, რომ-
დესაც შრომა აღარ შეეძლება, იმო-
დენა პენსია მაინც დაენიშნება, რომ
ცარიელის ლუკმის ფასი იყოს და
სიმშლით ცოლ-შვილი არ ამოუწყ-
დეს. ამას გარდა თითქმის ყოველს
დაწესებულებაში გამართულია ესრედ
წოდებული ემერიტალური კასა, რომ-
ელშიაც მოსამსახურე პირთ შეაქვთ

წინად სახელის დადებ იმისი, რაც
ჯერ არც კი ჩასახულა, თორემ სა-
ზოგადოდ ისეა მიღებული, რომ მი-
ნამ ყმაწვილი არ დაიბადება, სახელის
გამოგონებაზედ თავს არაფერ იმტყრეს.
თვით ღმერთმაც, მოიგონე დაბადე-
ბიდან, ჯერ ყველა უსულო და სუ-
ლიერი შექმნა და მერე მოუწოდა
აღამს ყველასთვის შესაფერი სახელი
დაერქმია. შერ იქმნება ბრძადაც ჩამ-
თვალთ, რომ მე ჩვენში აქამდე ინ-
ტელიგენცია ვერ შემიმჩნევია, მაგ-
რამ, გარწმუნებ, მიკროსკოპიც რომ
აიფარო თვალზედ, მაინც ვერ იპო-
ვი ვ რალაც ინტელიგენციაა, რომ-
გორც შარშან ხარკოვის ლეკოკებმა
და სამხედრო შტაბმა მოაფრესი ვერ
იპოვეს, თუმცა იმის ძებნით ნაწლა-
ვებში ჩაწყდენ, —თუ, რასაკვირველია,
ინტელიგენტიად ყველა პატრისტიკის
მაგისტრი არ მივაჩნია, რომელითა
რიცხვიც თან-და-თან ისე კალიასა-
ვით მატულობს ჩვენში, რომ ლამის
სამეურნეო საზოგადოებამ ყურადღე-
ბა მიაქციოს და ხალხი გამოარეკი-
ნოს ფინხით და ცოცხებით. მეტი
ჩარა არ არის უნდა დამიჯერო, რომ

ყოველ-თვე ხვედრი თავიანთ ჯამაგი-
რიდამ და სამსახურიდამ გამოსეგის შემ-
დგე ყოველ წლივ პენსიასავეთ ფული
ეძლევათ.

მაგრამ არის ერთი დასი მოსამსა-
ხურე პირთა, რომელთ სამსახური
უნაყოფიერესად უნდა ჩაითვალოს
ხალხის ცხოვრებაში, მაგრამ რომელ-
თაც არც ერთი გარემოება ხელს არ
უწყობს, თავიანთ გაჭირვებული მდგო-
მარეობა რაიმე საშუალებით ცოტა
მაინც ასატანი გაჰხადონ.

იქნება მკითხველი მიხვდა კიდევ
ვიზედ ვლაპარაკობთ ბუშინდელს ნო-
მერში წაიკითხავით—მაგრამ იქნება
არც კი წაიკითხეთ—წერილი სოფ-
ლის მასწავლებლისა. ან ვისთვის რა
საჭიროა ვიღაც ზემო-შალელ მასწავ-
ლებლის ამბავი! მისთვის არის საყუ-
რადებო, რომ მთელი დღე იგი
წამხდარის ჰაერით სუნთქავს და
კლასიდან რომ გამოდის ერთს ადა-
მიანის-შვილს ვერა ჰხედავს,—იმის-
თვის სცალოდეს და ადამიანურად
ლაპარაკი დაუწყოს! მისთვის რა სა-
ინტერესოა, რომ სოფლის მასწავლე-
ბელი მხოლოდ იმოდენა ჯამაგირს
იღებს, რომ მხოლოდ სული მოიბ-
რუნოს და თუ ან გაზეთის, ან ჟურ-
ნალის დაბარებას მოინდომებს, უნდა
დღიური ლუკმა მოიკლოს და რაო-
დენსამე დღეს მამა ღვითის საჭმელ-
ზედ გადაიაროს! მის რად უნდა,
რომ თუმცა სოფლის მასწავლებლე-
ბი სამსახურში ითვლებიან და ყო-
ველსავე სამსახურის შესაფერს მო-

ინტელიგენცია, როგორც ცალკე რაზ-
მად, როგორც ის საკუთარი, თვით
არსებობითი მოვლენა, რასაც ნემე-
ციები ეძახიან an und für sich, ჯერ
არ არსებობს და მალე არც იქნება.
ღიალაც მწერლები ბევრი გვყავს ეხ-
ლა; თითქმის იმაზედ მეტიც, რაც
გვეკირვება, მაგრამ ესენი ჯერ არიან
ჩინოვნიკები, ბანკირები, მღვდლები,
მედუქნეები, დაქირავებული რედაქ-
ტორები, პედაგოგები და სხვ., რომ-
მელნიც, როცა მოექცივებათ და
რაც პირზე მოადგებათ იმას ჩხაჩიან.
თუ მკითხავ, ამისთანა მწერლები რომ
ქალაქსა და მელანს არა ჰლუპავ-
დენ, საქართველოს არაფერი დააკლ-
დებოდა, მაგრამ ხანდისხან წერა-
შიაც ვარჯიშობა კი მათთვის მხო-
ლოდ სასიამოვნო შესვენებაა, თუ
სოფრატის აზრი მართალია, რომელ-
მაც სთქვა, რომ შესვენება შრომის
გამოცვლაში მდგომარეობსო.

ამიტომაც ჩვენმა ლიტერატურამ
ფიტი ვერ მოიკრა, ფერი ვერ დაე-
და, რადგან მისი მოღვაწენი თავან-
კარ ძალას თავიანთ პირად საქმეებს
აღევენ და ლიტერატურას კი, თუ

ვალეობასა და ტვირთსა ჰზიდვენ,
მაგრამ ყოველს უფლებას კი მოკ-
ლებულნი არიან! არც დაწინაურე-
ბა მათთვის, არც ჯამაგირის მომა-
ტება, არც ამისთანა მძიმე მოვალე-
ობის შესრულების შემდეგ სიბერისა
და უძლიურების დროს რაიმე სარჩო!

მს ყოველივე, მართალია, კუჭის
საქმეა და ზოგიერთი მაღალ-ფარდებ-
ში მქადაგებლნი გვეტყვიან,—ამის-
თანა უბრალო რამეზედ არ უნდა
იზრუნოს სოფლის მასწავლებელმაო,
რომელსაც ისეთი წმინდა და სასარ-
გებლო მოვალეობა აწევს კისერ-
ზე, რომ სიხარულით უნდა ას-
რულებდესო, მაგრამ ამ ვაჟბატონებს
ავიწყდებათ, რომ თავ-განწირულება
კარგი თვისებაა, მაგრამ ასში
ერთს ძლიერ იპოვი ამისათვის განმზა-
დებულს და ეს რიცხვი კიდევ ერთი
ათად და ასად შემცირდება, თუ გა-
ვინსნებთ, რომ სოფლის მასწავლებ-
ლის თავგანწირულება წუთიერი კი
არ არის მთელი სიცოცხლე გასტანს.
ღვიდოთ ყველამ გულზედ ხელი და
სიწრფელით ვაღვიაროთ, რომელს
ჩვენ განსა აქვს იმდენი სულიერი ძა-
ლა, რომ აიტანოს სოფლის მასწავ-
ლებლის ცხოვრება, თუ კი მომავალ-
ში ბედი არ უღიმის, რომ ეს ცხოვ-
რება როგორმე უკეთესზედ შეიცვლე-
ბა.

ჩვენ აუცილებელ საქიროებად მიგ-
ვანია,—სოფლის მასწავლებლებს ეს
ნუგეში მაინც მიეცეთ, რომ სამსა-
ხურის მოვალეობასთან შესაფერი უფ-
შეიძლება ასე ესთქვათ, ნასუფრალი-
თა ჰკვებავენ. თუ პროფესიით ლი-
ტერატორი სადმე მოიძებნება, ჩვენში,
ის უბედური კეთროვანივით განდ-
გილია და ავეურის ნავლევავით სად-
ლაც კუნჭულში მიგდებული, ასე
რომ ისინიც კი არაფერს პატივსა
სცემენ, ვინც, სხვათა შორის, ლი-
ტერატორობს. ბინახავს, ჩემო მეგო-
ბარო, როდისმე ეს ლიტერატორი
სუფრავზედ, სადაც ჩვენებური დარბა-
სილნი ნადიმობენ? აგერ სუფრის
თავ-მჯდომარე—თამადამ არამც თუ
იქ მყოფების, მათი ცოცხლისა და
მკვდრის, ვაზის დამრგავის, ყურძნის
დამწურავის და რუმბის მამკუმპრავის
სადღევძლოც დალია და მხოლოდ
ენლა მოაგონდა, რომ იმ სუფრავზედ
კიდევ ერთი სულიერი დარჩა უდღე-
რძელებელი. მაშინ აიღებს სტაქანს
და უნდო-მანდო დაიძახებს: ესეც
ღმერთმა აცოცხლოს, ვინც ჩვენის
საქართველოსთვის კეთილსა ფიქრობ-
დეს, მისი წარმატებისთვის ზრუნავ-
დეს!.. ჰველანი ამისკენ მიხედვენ,
მოწყალების ნიშნად თავს დაუკან-
ტურებენ და მოუკუპრავში გაღუშ-
ვებენ წითელს ნუნუას.

ლებაცა ჰქონდეთ და ეს საანბანო ჰქმნაო... მათ შესახებ დარღვეული არ იყოს...

სოფლის მასწავლებლის მოვალეობა ერთი უმძიმესი მოვალეობათაგანია...

ახალი ამბები.

ბაზეთის „მასპის“ სიტყვით ბაქოში დგომის დისკონ გამგზავრებულან ამ დღეებში ის ლეკები...

იმავე ვაზეთის სიტყვით, ბაქოში ხმა ვაგრცელებულა, რომ სპარსეთის ტრანზიტის არ გაუქმდება...

მამასადამე, ჯერ ის საგანი არ არსებობს, რომელსაც სიტყვა «ინტელიგენცია» ჰხატავს...

მთ. პირველი აზრი დაგირღვიე, მეორე თავის თავად ირღვევა. მ. ი. ინტელიგენცია ჯერ არ არსებობს...

საქონლის გადატანაზედ. ამ დღეებში გემებით მოსულა დიდძალი საქონელი...

რუსულ ვაზეთებში იწერებიან ბათუმიდამ, რომ სიცხეები დამდგარათუ არა...

ლაღესტანში თურმე გოგირდზე მუშაობა ძალიან კარგად მიდის. მისში და იენისის დამდგეს პეტროვსკი...

იმავე დროს ასტრახანზედ გაუტანიათ ძავეკასის სპილენძი 20,000 ფუთამდე.

პრ შეიძლება კიდევ ერთხელ არ მიუტრუნდეთ იმ ხალხის ცარცვას, ხალხის გაბრიყვებას...

მე მათში მოძრაობა, თუ არა? მ. ი. აქეთ რამე საერთო იდეალი, იბრძვიან მის განხორციელებისთვის...

ლევა, ზღდანელის ჰიდაობით მოინდომეს გამდიდრება. შთავ-ბოლოდ მოწყალეების რიგება ყოველთვის...

ხალხი უიმისოდაც თავს მიიმტვრევს ჰიდაობაზედ და მინც ათას ნაირ ოინებს იგონებენ...

ზღდანელისთვის დიდი შერჩვენაა ამისთანა თულუხჩებთან და ქაბაჩებთან ჰიდაობა.

პარასკევს ჰიდაობა გამართული იყო ერთის ღარიბის ყმაწვილისათვის...

ბოროში გლეხების განთავისუფლების «უქაზი» წაიკითხეს, და მას აქეთ ერთი გოჯიც აღარ მოჰმატებია...

მთ. მკითხავ, სამშობლოს სიყვარული იდეალი კი არ არის ამათვის, არამედ ეს არის მხოლოდ უმანკო ნატვრა...

ხარჯების შესაყებლად ცხრა მანათი კიდევ თავის ჯიბიდან დასტყფა.

მთი შენიშვნა კიდევ. პირველს რიგში კარგა დიდ ფასს იღებს ბალის პატრონი...

რუსულ ვაზეთებს ბაქოში სწერენ, რომ იქ ძალიან ებრძვიან ახლად გამოჩეკილს კალიას და აწყობენ კიდევ...

იმავე იწერებიან ზაქათალის მანრიდამ, რომ ორი თვე იქ გვალვა ყოფილა...

«დროების» კორექცია.

მეჯჰრისხევი, 14 ივნისი. ყოველ წლებით, ამდღების მეთუ დღეზე, ს. მეჯჰრისხევიში...

სიტკა რუსის პოეტმა. ამათ არცერთი შეუძლიანთ, არც მეორე. პირველი არ შეუძლიანთ იმიტომ...

მთის სიტყვით, რალა ბევრი გავარძელო, «სიტყვით სამსონ, საქმით საყარ!»...

ბა შესანიშნავი დღეობა მთელს ქართლში როგორც ხანგრძლივობით—გრძელდება სამი დღე, —ისრე კიდევ ვაჭრობით, იარმუკით.

შაბათს საღამომთი, 4-ს თიბათევს, მე ვავემგზავრე სამის ამხანაგით მეჭურისსეუვისკენ. საღამომ იყო გრილი, სასამო. ჩემი ქალაქელი (თბილისელი) თანამგზავრები შესუბივით აღუდენ ვირებს წმინდა ჭურის ჩასაყვად, თითქო სურდათ ბლომად მოკვრებინათ სტრამაქში ჭურის თბილში წასადებად. ვიშვიკოშ, ამ ჭურს, ამ ყოფას, ამ ბუნებას! მადი-მად წამოდისხუბენ; წელს ბუნებსს ნუღარ ბძახებთ: სდულს და გადმადის, ფუფუნებს. მისაკვლია მშვიბიერი; თავთავი გრძელი და ისრე გატენილი, რომ ყანს სულ თავ-დახრილი სდგას. მხოლოდ ახალ-თესლები მომდარა, და მალიანაც მომდარა, მაგრამ ეს არაფერი. როცა გაცი ჭხდავს ადელიუბუს, მობახინე ყანას, რომელსაც გვრდები კედლებით აქეთ შემდგარნი, სულ გაიწეებდა დარდები; საზოგადოდ მისაკვლი ბურისა, თუ ღვინისა, შიდა, ვაკე ქართლში საწყსროგოა.

მე ახლად ჩაწერილი იყო, რომ შეკვდიოთ სოფელში; ხალხი მისუდიყო, ვაჭრობა დაწყობილიყო. აქედამ, გორიდან, მისაკვლზე, კალკებზე უყენათ ხოლმე გასასუიდი ხარი, გამენი, ცხენი, ძროხა, მოსკრობა. მოსუდიყენ გორიდან, თბილისიდან და სხვა ადგილებიდან ყანსები სავლაგის საქონლის სასუიდედა. საკვავი წელს ძლიერ იფად იყიდებოდა: ხობიანი ძროხა რსური 15 მ.—ეს უმადლესი ფასი; ქართული ძროხა 10 მანეთიდან 20-მდე. ამის და გვარად ევლავ ვირუტევი იყო. ძვირად იყიდებოდა მხოლოდ შესამელი საქონელი-მოსკრობა: უღელი თხუთმეტი თუმიანი, თორმეტი და მდარე ათი თუმიანი.

მოდის სასპარეზოდ და ნელ-ნელა მატულობს, ეს ყველა თვალილიულის კაციისათვის მხესავით ნათელი ჭაქტია, თუმიცა ჩენი ცრუ სამონები ჰალას და ბიჰლას ფიტავენ და ცდილობენ ყველა დააჯგრონ, რომ ჩენს მეტი არაინ არის და არც შეუძლიან თავი გამოყოს, მინამ ჩენი ვართო. ჯერ გაფიტულებივითა ცდილობდნ გაჩუმებული ყოფილიყენ და ჭაქტი ჭაქტად არ ელიარებინათ, მაგრამ როდესაც საქმე გაუჭირდათ, ევლარ მოითმინეს და ეხლა ცდილობენ ამ ახალგაზდა მუშაკთ ყველაფერი ნდობა დაუკარგონ საზოგადოებაში და უსუსურ ბავშვებად გამოიყვანონ, რომელთაც «არა უწყინ, რასა იქმონენ».

თუ წაკითხულის გავებაც იცი, მამ გადაიკითხე «იერიის» უკანასკნელ ნომერში შინაური მიმოხილვა და უთუოდ დამერწმუნები, მაგრამ ამაზედ ეხლა არაფერს ვიტყვი. მალე განსაკუთრებით მოციკლით ამ მიმოხილვისთვის და გაჩენენ იქაურის სამისონის ისრის პირსაც...

ბარემ ჩენც სიხარულით და ტაშის-კვით მივეცებებით, ბრძანებენ, ვისაც სამშობლოს ჭირის-უფლობა-

კატარი ხალხი, მოსული უფრო გორიდან, მაგ. ბაულები, ბახსები მუდამ იტყრენ ხოლმე იმ ადგილს, იმ გზას სოფლისას, სადამაც შემოდის სოფლის ხალხი. აქ უნდა მოგახსენოთ, რომ მეჭურისსეუს შემოთ, ჩრდილოით, სავისთეო მთებში, თითქმის სულ რსები სცხოვრობენ. ესენი ინახევენ ყველს, კობას, ქათამს და სხვა წერილ ფესს. ამათ ჩამოაქეთ მეჭურისსეუში მუდამ თავიანთი ნაწადმართევი. ამ უსანეთობას ხომ მთელი ამ მთის რსები, დიდი და პატარა, ქალი თუ კაცი, მთლად მეჭურისსეუში შემოდის და მოაქეთ ყველი, კობა, ქათამი, შადის ჩოხა-შარვალი. აი ამათ უსაფრდებინ ბაულები და ძალის ძალად ჭგლეკენ ყელაფერს ხელიდან. მინამ ქვემოთ ერში, საქრისტინოში, ჩამოიფლის, ათას ვაბაში, ანუ როგორც ჩენი გლეხი ამბობს — «ტროტროში» გაატარებენ საბარდა გლეხს — რს. გავრელებულია, გაცვლითი ვაჭრობა. რსი თავის ნაწადმოქს, მაგ. ყველს და კობას სცვლის მარლზე, ფართალზე; დანარჩენს ფულზე ჭეიდის. აი ჩამოიარა რსმა, მოაქეს ყველი და კობა; გზის აქეთ იქიდან მსდომი ბაულები მისცივლებინ ხელებში: „არამა, ჭო ლაბუ“! უყერიან. განხდებს წეკა; მოხდა ისე, რომ ერთმა გაითრდა თავისკენ მსხუტბლი, მერე, დაძლეული, ჩაუბსადლებს თავში და რსურად შეუკურთხებს. არც რსი დაუთმობს, ის მთის კაცად, გული ევლში სხრიან. ჩაკრდება ერთი სპინელი გინების და ღანძლევის ხმა, ყრინიული. ვაჭარი მამინე არ იყიდის რსისგან; ამათაც თავიანთი მეთოდს აქეთ ვაჭრობაში: რსის შაურის ღირებულში აბახს შეადვეს, მერე შაურს უმატებს. გლეხი ტორტმანებს; შადის ქვემოთ იმ იმედით, რომ თუ ბაულებმა-ვაჭარმა აძენი შეადლია, მამს საღამე უბირი გაცი უფრო მეტს მის-

ზედ თითქოს პატენტი აულია, მაგრამ რომ არაინ არის, ძალიდ ხომ ვერ გავაჩენთ... მსმენელებიც თანხმობის ნიშნად თავებს უკანტურებენ და ეუბნებიან: თქვენი თავი ნუ მოგვიშალოს! მინ რად გვიანდა? ღმერთმა უთქვეწოდ ერთი დღეც ნუ გვაცოცხლოს!.. ღმიჯრე, რომ ეს დარბისელი ვაჭ-ბატონები მშორალ სიცრუეს ამბობენ. მერწმუნე, არაფრად გვსიამოვნება, როდესაც საჯირითო ყაბახზედ თავ-მოწონებით სტრიალობ, შეყრილი ხალხი «ვაშა-ვაშას» კიყინასა სცემს და ამ დროს, აგერ, შორს კორიანტელი ავარდა, ვიდაც ჩაუქი მხედარი მოსრიანლებს, მარჯვედ ჯირითს ატრიალებს და «მენ ვიკივიან: ჩამოდექი! გზა დაუთმე, გზა!

ახლის რაზმის დანახვა დიდი სასიამოვნოა, ჩემო ბატონო, მხოლოდ იმ კაციისთვის, ვისაც რომელიმე წმინდა მიზნის, იდეალის, სამსახურისათვის შეუძლიან სიცოცხლე და თავისი თავი დაჰვიწყებია, მაგრამ მენ მიერ წოდებულს ინტელიგენციას ეს იდეალი ვერ ეუბოვეთ. თანასწორის, ან მჯობის დანახვა სწორედ დასაკლავ დანასავით მოქმედობს მასზედ, ვისაც ცხოვრების დევიზად დაუწერია:

«მის გარეული ვაჭრობის ენახე ქალამნების ჩამას» ებახან. «რა ჭქენ? ქალამნები ჩარცი, მა ჯერულ-დავარდნილსა?» ვადელავარაკებინ ერთმანერთს. წავიდა ქვემოთ, რსის შაურის ღირებულში, რასაკვირველია, ისე ბრძა არ ვინ არის, რომ შეადლიოს ხუთი და ექვსი შაური. «უსანეთი არ ვაგიწერეს, ექვსო საური გაძლე ბაულები ე პატარა ყველი კურულში!» გუბუნებს დრეჯით «ქალამნებს ჩამეული» რსი. ბრუნდება ისეე ბავალთან და აქ ვი ის ჭეოფს თავს ბაულის ქეულში: ურვლის ყველაფერს, რაც ვი აბადია, მარლზე. ყველს და კობას თავ-და-თავ არ სცვლიან; მორიგებაზეს საქმე; ერთს წონა ყველში სამს, სან რთის წონა მარლს აძლევენ. მაგრამ როგორ აძლევენ? ღიტრამი რ გორვანქას მანინ მოჭარევენ. რამდენიც მეტი წონისაა, იძენ მეტს ჭხარევენ. ასე დახელოვნებული ვარდაში, როგორც გორული ბაულები არიან, მე დუნიაზე არაინ მეგულებს! გლეხი კარგად გონობს, რომ ის ატუებს, ჭხარავს—ეს ამის გულში ლურსმანსავით ურჭვია, გულს სწიწნის. ერთის სიტყვით წელს უსანეთობას სორატეულობის გასაცინი სიიფე იყო: ყველი გორვანქა 7 და 8 კაზ. ჯდებოდა, ისიც რსური ყველი: რსურივე კობა ხუთი შაური, ძლიერ ძვირი ექვსი შაური, დელაი-ქათამი აბახი, ხუთი შაური, კარი 10 კ., ან 15 კ.—ასე უჯდებოდა ისე ხალხს, არა ვაჭარს; ვაჭარს ვი ეველს ეს ამ მოხსენებულზე ნახევარად.

ყველის წმ. გორგი უსანეთისა არის კომპიად ამუნებული, უღლის გარს ვალავანი, კობაში სდგას დიდი კაკლის ხე, ჩამოუდის შიგ მეჭურის ტორტი. კაკლის ხე ჭეორავს და ჩრდილებს მთელს ნახევარ კობს. ყველის კარებში იჯდა ვილაც იანცი, სანთელს ჭეიდა და თანაც ზარისთეინ ფულს აგროვებდა. ვალავანის ფულიც იანციბა შეაგროვეს,

თუ მე არ ვიქნები, ქვა ქვაზედაც ნუ დარჩებო!

აი კიდევ ერთი ამისი დასამტიციბელი მაგალითი: ბიძა ჩემს პრჩილს დიდი მსმელის კაცის სახელი აქვს დავარდნილი ჩენს მხარეზედ და იმის ფიქრით კაციც ის არის, ვინც ღვიწოხა სემს, ე. ი. ვისაც პირზედ ძბრის დაღმა შეუძლიან და ჩაფებით ჩახმა. ღიდის ხნის უნახაობის შემდეგ, მეტად გაუხარდა ჩემი მისგლა და სულიც აღარ მომაქცევინა, მაშინვე ჩავსუდით (ვაიგონე, არ დავსხელით კია, ჩავსხელით!) «ალავერდის» სულ ჩემთან მოდიოდა და თან მტკიცებოდა: მაცა, შე კვასი-ყლაპიავ, მე გაჩენენს მამ როგორი უნდა მაგრამ ისე დავებრუტინე, რომ ხელით ძლივს ვაიყვანეს, მას აქედ არჩილ მტრად გადამეკიდა. «ბიჭო, ჩემი ტოლი რო ყოფილიყო, კიდევ ჰო, თორემ მაგისი მამის დაბადება მახსოვს და, დახე ერთი, მაგ თავლაფინამა რა მიყო!» მხლაც ყველას შესჩივის და სიკვდილამდე იმ შერცხვენას არ მაპატებებს, საღი ქუთამას გვეუბნება, რომ როდესაც არჩილმა ჩემთანა ღირსეული მეძვედრე ნახა, უნდა ამდგარიყო, ხატს წინ

მაგრამ წარიელ თაველის გუდაში დანდურ-მანდურიანტები შემსწელს—ხელს არ ჩაჭეოვენ. რამდენს ვაჭრობა! მასკა, შეწირული ყველისა გაღვანისთვის, იმათ ჯიბეში ჩავიდა, ვინ დასთვლის! და ეხლაც ზარის ვამო კიდევ რამდენს ჩასტენსევენ, ვინ იანგარიშებს! როცა ანცი განიხილა, ღმერთს ხელი წამოუგრავს: წადა... ქუდ-ბუდე დაჭეოლიათ რადა!... მახლას!...

საზოგადოდ დღეობამ მშვიდობიანად ჩაიარა; ველავინდებური ხსუბები, აყალ-მაყალი, ცუმა-ტუემა არ იყო. მაგრამ არც წელს ვადავრხით. დავარწმუნებთ, რომ სავა ჩათვარი განხდებს, იქ ხსუბი, წიოკობა, ვატუემა, უმკერი ღანძლევა აუცილებულია. ჩათვარი სინონიმის ყოველი უმსგავსოებისა, მაგალითები იძენია, რამდენიც ღერი თმს მაქვს თავზე. მაგრამ ჯერ ერთს ეხლანდელს მაგალითს მოვიყვან ნიმუშიდ, დანარჩენი კვლავ იყოს ურწმუნო თომამისთვის.

რსმასათს, 6-ს თიბათევს, უგანსკენულ დღეს უსანეთობისას, სადილზე ვსხუდავართ; შემოკვესა წივილი-კვილის ხმა, «მოჭლეუს კაცი რსებმა, მოჭლეუს კაცი ჩათვებომა!» ვაკვირდით თავშიშველიები ქოსებთან, სადაც ღვინო იყიდებოდა; მე ჯოსს წამოკავლე ხელი და თავშიშველს ვავარდი, მიუვი სწორედ იმ დროს, როდესაც ერთმა წუწქმა, ადამიანის არა მგზავსმა, რსმა ჩათვარ-ბამი-ბურუემა დაჭეოს გლეხს თავში კეტი და კალმსივით ვადაცრიალას; ჩავარდი მუაში. ვეუბნებ ჩათვარს: რად სცემს ამ საცრადავს, რა დავიშავ, რად ვაუნხე თავი?

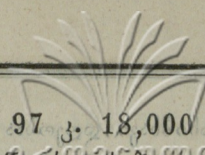
— ღვინოსა სვამდა და იმიტომ!

— რა ეჭნა, შე დალტვილო, მოკსულავართ შორიდან, მთელი რი დეკა საქონელი გვევავდა გასაყიდათ, მუნებში წყალი ჩაკვიდაც ზეზე გკომით; საქმეს მოკრჩით და ე ქოსში მიუვლით ბურის

დაეჩოკა და მადლობით ეთქვა: შურთ-მაჯიანს პრჩილს ჩენი ჭრაკიანი პრჩილები წინ ვერ წაუღვენ.

სხვათა შორის, მენ ვისაყველურებ: რატომ «ლოცების» ახალი რედაქცია აქამდე თავის professiondefoil არ გამოსთქვამსო. ამიტომ, ჩემო ყველავე, რომ ახალს რედაქციას წინად პროგრამების წერა, ნამეტნავად ამისთანა საქმეში, სისულელედ მიჩნია, გემო ნახე და გაიცან, რა ხილიც არის. რა შეხედულება ექნება რედაქციას ცხოვრების სხვა-და-სხვა მოვლენახედ, ამის შესახებ ვერაფერს მოგახსენებთ, რადგანაც ეს ჩენ ხელით არ განლავთ. მიტყვით მხოლოდ, რომ ვახეთში ყოველთვის მიეცემა «ნიქს გზა ფართო, თავიანის-ცემა ღირსებას». სამუდამოდ მოისპობა ლიტერატურული ნათლი-მამობა და ზოგიერთის წინ «ნარიბაბას» თამაშობა. აგრეთვე, ყველა ღეგია და საკუთარის ტენის მწვალბელი ამიერიდამ რედაქციახედ ევლარ მიუთითებს და ვერ იტყვის: mon asile!

დავით სოსლიანი.

შესაქმებულად; დამტკიცა, შენი ჭიბი, დამთხვავდა კეტი და შამანი გადამადინა; მიხრავდა უსანეთმა და მთვრალი განსჯათ, თორემ ჩემი ცალსივლის ცოდვში ჩადგებოდან... ვლკი-ამოხვანებს გლეხმა-სელი არა მქონდეს შეგრული, მადე, გაჯაქრობდა მაგას, მარა...

რა, რა? წამოიყვარა ბამბუ-სუყმა და წამოყვლეულადა მამალივით დასაკრულად.

ვინა სარ შენ, რადა სტემ? შემო-რუტი გაცეცხლებულმა.

გლეხია და იმიტომა ვსტემ, აყო მასუსად, წარმოიდგინეთ ამას ჩაფარი ამბობს.

შენ რა სარ, გლეხი არა სარ?

მე გლეხი რად ვიქნება, მე ცაფარი ვარ, სეწიფის კაცა, კვლავ მიზასუსხა-შემეზიზდა სასხე ამ ბამბუ-სუყისა, მიკაფურთხე და ჩემს გვერდს მდგომს ერთს ასლგაზდას ვუთხარ რუსულად! одна поршивая овца все стадо портить (ერთი ქცეანის ცხვარი მთელ ფარას ახდენს). ჩოჩქოლი შესდგა ხალხში, მიოქმა-მოთქმა; ერთი აგრეთვე გორადამ მოსული მასწავლებლები იყვნენ; უგამყოფობა გამოსთქვა ვეღვამ ჩაფრებზე. ეს გაიგონა ჩაფრების ურადნაკმა ოსმის სვიმონ კახულაშვილმა (მგონი ეს არის გვარი), მიუბრუნდა გლეხობას ამ სიტყვებით სწორად: «გეგნი უციტლები არიან, მაგათი არა დაიბრუნებ რა!»

რა თქვი, რა ჩაფრებისა? მე და გამყოფად, მაგრამ ამხანაგებმა აღარ გამიშვეს. ამასვე მეტი დაბრეყება გადგე გინახათ ქვეყნისა, ამასვე მეტი ავლება ადამიანისა გავიანდა? მერე ვისგან? ერთის წყვილს ოსი-ჩაფრისგან.

საუბედურად სიბრძნემ ისე გამოიტაცა, რომ ვერც იმ თავ-სისხლანისა გლეხის ვინაობა გავიგე და ვერც იმ ჯალათის-ჩაფრისა. ჩაფარს ვი ვიციან სანით, იმასვე ვიციან, უკვლავა, ბ. მქადაგებელი წმინდა ანტონისა გლეხობაში კავალეროსანა (მენდალი აქვს) სვიმონა, ურადნაკი თუ მართლ-მსაჯულეობა მოითხოვს, მე, მოწამე აღწერილის სტენისა, გამოჩნდებო და თუ შემეყობა მექმნება, იმ ჩაფარს ვიპოვებ და მოწმებით დაუმტკიცებ აღწერილს ფაქტს. ბ. სვიმონას ვი, როცა ნებავს, მაშინ დაუმტკიცებ მისი მკაცრად წამოსროლილ სიტყვების სინამდვილეს, მტუყანს კარებუბამდინ უნდა მიჭეკეთ, ნათქვამია.

ჩაფრების სხვა ნიმუშებს და იმას თუ როგორ ხელს უწყობდა იმას ბამბუ-სუყობას ერთი ბატონი-ჭარბოვით ჭამია, შემდეგში ავწერ, თუ დრო მექმნა.

განსხლავა

ბამონაკრეფი პროტოკოლებიდან ჩვეულებრივის საზოგადო ყრილობისა წევრთა თავდა-აზნაურობის სადგილ მამულო ბანკის, რომელიც მოხდა 1, 2, 3 და 4 მაისს 1883 წ.

ყრილობაზედ, რომელიც 1 მაისს გაიხსნა თავმჯდომარეობით, მე 82 პარაგრაფის ძალით ბანკის წესდებისა, ზედამხედველის კამიტეტის თავმჯდო-

მარის ამხანაგის თ. იასე ადამის-მე ანდრონიკაშვილისა დაესწრო 64 წევრი დამფუძნებელი, რომელთაც 78 ხმა ჰქონდათ და 12 წევრი მოგირაენე 13 ხმით, განხილულ იქნა დადგინება ზედა-მხედველის კამიტეტისა შესახებ ბანკის ანგარიშისა. 1882 წლისა, რომელშიაც შემდეგია მოხსენებული: 1883 წელსა, აპრილის 22 დღესა ზედამხედველმა კამიტეტმა, რომელსაც შეადგენდნენ: ამხანაგი თავმჯდომარისა თ. ი. ა. ანდრონიკაშვილი და წევრნი: ლ. მ. შიფინი, ლ. ა. მაღალაშვილი, თ. ლ. ზ. ბარათაშვილი და თ. რ. დ. ქრისტაფი განხილეს წლიური ანგარიში ამ ბანკისა 1882 წლისა, აგრეთვე მიიღო მხედველობაში ის შემოწმება, რომელიც ამ ბანკის ზედამხედველმა კამიტეტმა 1883 წელს მარტში მოახდინა და აღმოჩნდა შემდეგი:

1) ანგარიში შედგენილია მართლად, ყველაფერი, რასაც კი ბანკის წესდება მოითხოვს, დაწერილებით ნაჩვენებია და ანგარიშის ციფრები ეთანხმებია წიშნებში ჩაწერილებს.

2) როგორც კასა, აგრეთვე ბანკის კაპიტალები ნაღდად, თუ პროცენტით ქალაქებში მთლად არიან შენახულნი და სრულიად ეთანხმებია, როგორც წიგნებში ჩაწერილებს, ისე გამამართლებელ დოკუმენტებს და ანგარიშის ციფრებს.

3) შულები, რომელნიც შეტანილნი არიან სხვა-და-სხვა საკრედიტო დაწესებულებაში შეტანილნი სახელდახელო საჭიროებისთვის (Текущий счет), სწორედ არიან ნაჩვენებნი და ეთანხმებია დოკუმენტებს.

4) მირაენობის ფურცლები, როგორც წარმოებაში გაშვებულნი, ისე ტირაჟში გამოსულნი და წარმოდგენილნი ვადაზედ აღრე თავნი ვალის შესამკირებლად, აგრეთვე სხვა დოკუმენტები, რომლითაც სესხებთა მიცემული ბანკიდან, იმყოფებიან ხელუხლებლად; ამიტომ ზედამხედველმა კამიტეტმა დაადგინა: წლიური ანგარიში თავდა-აზნაურობის სადგილ-მამულო ბანკისა 1882 წლისა წესდების მე-81 და მე-86 პარაგრაფების ძალით, დამტკიცდეს და წარედგინოს გასახილველად საზოგადო ყრილობას და სამი ეგზემპლარი ამ ანგარიშისა ამავე დასკვნით გაეგზავნოს ბ. ჭინანსთა მინისტრს.

საზოგადო ყრილობამ ამ საგნის შესახებ დაადგინა: წლიური ანგარიში 1882 წ. დამტკიცებული ზედამხედველი კამიტეტისაგან, თანხმად 81 და 86 პარაგრაფებისა, მიიღოს ყურადღებაში. შემდეგ, მიენდოს ზედამხედველს კამიტეტს, გარდა ჩვეულებრივი მისი მოვალეობისა, რასაც წესდება ითხოვს, დაწერილებით გადამიწავს ყველა საქმეები, წარმოება და მსელოლობა აპერაციებისა რაც ბანკი არსებობს, მას აქეთ იმ მიზნით, რომ უკეთესად გაიცნოს ადგილობრივი პირობები და ბანკს უფრო მეტი წარმატება მიეცეს შემდეგში.

2 მაისის ყრილობაზედ, რომელიც თანხმად წესდების მე 82 პარაგრაფისა, გაიხსნა ზედამხედ. კამიტეტ ამხანაგის თ. ი. ა. ანდრონიკაშვილის თავმჯდომარეობით, დაესწერნენ 55 წევრი დამფუძნებელი 69 ხმის მქონე, და ოთხი წევრი მოგირაენე 4 ხმის მქონე, განხილულ იქნა ხუთი მოხსენება ბანკის მართველობისა:

1) პროტოკოლი თავდა-აზნაურობის საუბერნიო ყრილობისა შესახებ იმ პირობების, რომელნიც საჭირონი არიან დამფუძნებელ წევრად შესვლისათვის ბანკში.

2) შესახებ შეცვლისა და დამატებისა წესდების მე 14 და მე 35 პარაგრაფებისა, რომ ბანკი ვალდებული არ იყოს უთუოდ «ბავკაში» ბეჭდოს თვისი განცხადებები, არამედ სხვა რომელიმე ადგილობრივ გაზეთში რუსულს ენაზედ.

3) შესახებ შეცვლისა ეხლა მომქმედი წესებისა ბანკში დაგირაეებული მამულების გაყიდვაზედ.

4) შესახებ იმ საზოგადოდ სასარგებლო საჭიროებათა, რომელსაც უნდა მოჰხმარდეს ნაანგარიშევი წლის მოგება 19,348 მ. და 97 კ.

5) შესახებ დამატებისა საზოგადო ყრილობისაგან დადგინებული წესისა დამფასებელი კამისიის წევრების რიგზედ გამოსვლაზედ.

საზოგადო ყრილობამ ამ მოხსენებების შესახებ დაადგინა:

1-ის შესახებ, ხელმძღვანელობაში იქმნენ მიღებულნი დადგინებანი ბანკის დამფუძნებელ წევრთა საზოგადო ყრილობებისა 25 და 26 აპრილისა 1878 წ., 29 აპრილისა 1882 წ. და დადგინება ზედამხედველი კამიტეტისა 12 მაისს 1878 წ. მაგ სახითვე მოიქცნენ შესახებ იმ თავდა-აზნაურთა, რომელთაც გლეხების განთავისუფლებისთვის ფული არ მიუღიათ.

2-ის შესახებ, დამტკიცდეს აზრი ზედამხედველი კამიტეტისა, რომელიც იმაში მდგომარეობს, რომ ასახსნელად იმ უთანხმოებისა, რომელიც მოხდა ბანკის მართველობისა და „ბავკაში“ რედაქციის შორის განცხადებების ფასის გამო, მართველობამ მიჰმართოს მთავარ-მართებელის გამგეობას, რომელსაც ემორჩილება «ბავკაში» რედაქცია.

3-ის შესახებ, დამტკიცდეს აზრი ბანკის მართველობისა მოწონებული ზედამხედველი კამიტეტისაგან, სახელდობრ: დარჩენ ძალაში ტორგების შესახებ წესები ეხლა მომქმედი წესდებისა, მხოლოდ ტორგში მონაწილეობის ნება მიეცეთ დაბეჭდილი განცხადებებითაც; ამისათვის შუამდგომლობა გაიწიოს ბ. ჭინანსთა მინისტრთან, რომ ჩვენს წესდებაში შეტანილ იქმნან ყველა ის პარაგრაფები უმაღლესად დამტკიცებული სახელმწიფო რჩევისა მართებლობის კანონთა კრებაში გამოცხადებული 30 ივლისს 1882 წ. № 70, სადაც ნაჩვენებია წესი ტორგების დაბეჭდილი განცხადებებით, იმ განსხვავებით კი, რომ მე-11 პარაგრაფს იმ კანონისა შემდეგი დამატოს: თუ ყველაზედ მომეტებული ფასი ორმა გამოაცხადოს დაბეჭდილი განცხადებით და ტორგზედ დამსწრეთაგან იმდენი ფასი არ შეადიონ, მაშინ ტორგი იმაზედ იქმნეს დამტკიცებული, ვის განცხადებაც უფრო აღრე რიცხვით არის დაწერილი.

4-ის შესახებ, ნაანგარიშევის წლის მოგებიდან, რომელიც შეადგენს

19,348 მ. და 97 კ. 18,000 მან. მიეცეს თავდა-აზნაურობის საზოგადოებას თბილისის გუბერნიის საზოგადოებო და მხმარებელს იმ სკოლის შესანახად, რომელიც ამ საზოგადოების ხარჯით იწახება, დანარჩენი 1348 მ. და 97 კ. შუაზედ გაეყოს ანასტასიას საქალეგო პროგინაზიას ბორში დარბი მოსწავლე თავდა-აზნაურობის ქალების დასახმარებლად და მეორე ნახევარიც მიეცეს თელავის წმინდა ნინოს საქალეგო სისწავლებელს. თითო, მაშასადამე, ერგო 674 მან. და 48 1/2 კ.

5-ის შესახებ, დამატოს ბანკის საზოგადო ყრილობის დადგინებას 3 მაისს 1882 წ. შემდეგი: როდესაც თავმჯდომარე წევრი დამფასებელი კამისიისა რიგით გამოვა, იმის ალაგზედ ამოირჩევა მხოლოდ კამისიის წევრი, თუნდ რომ ისევე ძველი წევრი თავმჯდომარე იყოს ამოირჩეული და მეორე თითონ კამისია ამოირჩეს თავმჯდომარეს.

3 მაისის ყრილობაზედ, თანხმად წესდების მე-82 პარაგრაფისა, ზედამხედველი კამიტეტის თავმჯდომარის ამხანაგის თ. ი. ა. ანდრონიკაშვილის თავმჯდომარეობით, დაესწრო 87 წევრი დამფუძნებელი, მექონე 109 ხმისა და 8 წევრი მოგირაენე, მექონე 8 ხმისა. ამ სხდომაზედ განიხილეს სმეტა ბანკის გასავლისა 1883 წ. და დადგინება ბანკისა, შესახებ დასაჩუქრებისა ზედამხედველი კამიტეტის წევრებისა თითო სხდომაზედ დასწრებისთვის 25 მანეთით.

საზოგადო ყრილობამ დაადგინა: სმეტა დამტკიცდეს გარდა ზედამხედველი კამიტეტის წევრების დასაჩუქრებისა და მაგ კითხვის განხილვაც მიენდოს სამს წევრს ზედამხედველი კამიტეტისა, რომელნიც კამისიაში იქნებიან ამოირჩეულნი და რომელთაც უნდა განიხილონ დადგინება საზოგადო ყრილობისა 1 ამა მაისის და ერთად წარმოუდგინონ მომავალი 1884 წლის საზოგადო ყრილობას ზედამხედველი კამიტეტის მიერ.

4 მაისის ყრილობაზედ, რომელზედაც, თანხმად წესდების მე 82 პარაგრაფისა, თავმჯდომარეობდა ზედამხედველის კამიტეტის თავმჯდომარის ამხანაგი თ. ი. ა. ანდრონიკაშვილი, დაესწრნენ 83 წევრი დამფუძნებელი, მექონე 99 ხმისა და 8 წევრი მოგირაენე, მექონე 8 ხმისა. ამ ყრილობაზედ მოხდა ამოირჩევა ზედამხედველის კამიტეტის ოთხი წევრისა, მართველობის ერთი წევრისა და დამფასებელის კამისიის ორი წევრისა მათი კანდიდატებით. საზოგადო ყრილობამ ამოირჩია კამიტეტის წევრებად: თ. ბიორგი იორამის-მე თარხან-მოურავოვი, თ. რევაზი შალვას-მე ქრისტაფი და თ. ბიორგი მინილის-მე თემანიშვილი; თავადს ი. ა. ანდრონიკაშვილის ყრილობამ ერთ-ხმად სთხოვა დარჩენილიყო კამიტეტის თავმჯდომარედ. მართველობის წევრად ამოირჩიეს თ. ი. ბ. მაჩაბელი; მის კანდიდატად თ. ლ. ი. ავალოვი. დამფასებელი კამისიის წევრებად ამოირჩიეს: ა. ნ. შურცელა-მე და თ. ბ. ს. სიციშვილი; მათ კანდიდატებად ლ. დ. ქლიაზიშვილი და თ. ა. ნ. ჯანდიერი.